Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (десети състав)

17 декември 2020 година*

„Обжалване — Държавни помощи — Член 106, параграф 2 ДФЕС — Услуги от общ икономически интерес (УОИИ) — Рамка на Европейския съюз — Прилагане по отношение на държавните помощи под формата на компенсация за обществена услуга — Сектор на пощенските услуги — Директива 97/67/ЕО — Член 7 — Компенсиране на нетните разходи, произтичащи от задължения за универсална услуга — Решение, с което помощта се обявява за съвместима с вътрешния пазар“

По съединени дела C-431/19 P и C-432/19 P

с предмет две жалби на основание на член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадени на 5 юни 2019 г.,

Inpost Paczkomaty sp. z o.o., установено в Краков (Полша), за което се явява M. Doktór, radca prawny,

жалбоподател по дело C-431/19 P,

и

Inpost S.A., установено в Краков (Полша), за което се явява W. Knopkiewicz, radca prawny,

жалбоподател по дело C-432/19 P,

като другите страни в производството са:

Европейска комисия, за която се явяват D. Recchia, K. Blanck и K. Herrmann, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

Република Полша, за която се явява B. Majczyna, в качеството на представител,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (десети състав),

състоящ се от: M. Ilešič, председател на състава, C. Lycourgos (докладчик) и I. Jarukaitis, съдии,

генерален адвокат: E. Танчев,

секретар: A. Calot Escobar,

* Език на производството: полски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбите си Inpost Paczkomaty sp. z o.o. и Inpost S.A. искат отмяна на решение на Общия съд на Европейския съюз от 19 март 2019 г., Inpost Paczkomaty и Inpost/Комисия (T-282/16 и T-283/16, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2019:168), с което Общият съд е отхвърлил жалбите им за отмяна на решение C(2015) 8236 final на Комисията от 26 ноември 2015 г., с което тя решава да не повдига възражения срещу отпусната на Poczta Polska помощ под формата на компенсация за нетните разходи за изпълнението от това дружество на задълженията му за универсална пощенска услуга за времето между 1 януари 2013 г. и 31 декември 2015 г., за която полската администрация е изпратила уведомление (наричано по-нататък „спорното решение“).

Правна уредба

Правото на Съюза

Директивата за пощенските услуги

2 Под заглавието „Финансиране на универсални услуги“ член 7 от Директива 97/67/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 декември 1997 година относно общите правила за развитието на вътрешния пазар на пощенските услуги в Общността и за подобряването на качеството на услугата (ОВ L 15, 1998 т., стр. 14; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 3, стр. 12), изменена с Директива 2008/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 февруари 2008 година за изменение на Директива 97/67/ЕО с оглед пълното изграждане на вътрешния пазар на пощенски услуги в Общността (ОВ L 52, 2008 г., стр. 3 и поправка ОВ L 225, 2015 г., стр. 49) (наричана по-нататък „Директивата за пощенските услуги“), предвижда:

„1. Държавите членки не предоставят и не запазват в сила изключителни или специални права за установяването и предоставянето на пощенски услуги. Държавите членки могат да финансират предоставянето на универсални услуги чрез едно или няколко от средствата, предвидени в параграфи 2, 3 и 4, или чрез каквито и да е други средства, съвместими с Договора.

2. Държавите членки могат да гарантират предоставянето на универсални услуги чрез възлагане на такива услуги в съответствие с приложимите правила и разпоредби за обществени поръчки, включително както е предвидено в Директива 2004/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 г. относно координиране на процедурите за възлагане на обществени поръчки от възложители, извършващи дейност във водоснабдяването, енергетиката, транспорта и пощенските услуги, конкурентен диалог или процедури на договаряне със или без публикуване на обявление за обществена поръчка [ОВ L 134, 2004 г., стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 3].

3. Когато държава членка установи, че задълженията за универсална услуга, предвидени в настоящата директива, водят до нетни разходи, изчислени съобразно приложение I, и представляват несправедлива финансова тежест за доставчика(ците) на универсалната услуга, същата може да въведе:

а) механизъм за обезщетяване на засегнатото(ите) предприятие(я) за сметка на публични фондове; или

б) механизъм за поделяне на нетните разходи за задълженията за универсална услуга между доставчици на услуги и/или ползватели.

4. Когато нетните разходи са поделени в съответствие с параграф 3, буква б), държавите членки могат да създадат компенсационен фонд, който може да се финансира от доставчици на услуги и/или от ползвателски такси и се управлява за тази цел от орган, независим от бенефициера или бенефициерите. Държавите членки могат да обвържат предоставянето на разрешения на доставчиците на услуги съгласно член 9, параграф 2 със задължение за финансова вноска във въпросния фонд или с изпълнението на задълженията за универсална услуга. Определените в член 3 задължения на доставчика(ците) на универсална услуга за предоставяне на универсалната услуга могат да се финансират по този начин.

5. Държавите членки гарантират, че принципите на прозрачност, недискриминация и пропорционалност се спазват при създаването на компенсационния фонд и при определянето на размера на финансовите вноски, посочени в параграфи 3 и 4. Взетите в съответствие с параграфи 3 и 4 решения се основават на обективни и проверими критерии и се огласяват публично“.

3 Според член 8 от тази директива разпоредбите на член 7 не накърняват правото на държавите членки да организират, в съответствие с тяхното национално законодателство, поставянето на пощенски кутии на обществени места, издаването на пощенски марки, както и услугата за препоръчани пратки, използвана по време на съдебни и административни производства.

Рамката на УОИИ

4 Съобщението на Европейската комисия, озаглавено „Рамка на Европейския съюз за държавна помощ под формата на компенсации за обществени услуги (2011 г.) (ОВ C 8, 2012 г., стр. 15, наричано по-нататък „Рамката на УОИИ“), гласи в точка 14 от раздел 2.2, озаглавен „Истинската услуга от общ икономически интерес, посочена в член 106 от [ДФЕС]“:

„За приложното поле на принципите, посочени в настоящото съобщение, държавите членки следва да докажат, че са разгледали надлежно нуждите за обществени услуги чрез обществена консултация или други подходящи инструменти, за да вземат предвид интересите на потребителите и на доставчиците. Това не се прилага, когато е ясно, че една нова консултация няма да донесе значителна добавена стойност към проведеното наскоро допитване“.

5 В раздел 2.6, озаглавен „Спазване на правилата на Съюза за обществените поръчки“, точка 19 от Рамката на УОИИ предвижда:

„Помощта ще се смята за съвместима с вътрешния пазар въз основа на член 106, параграф 2 от [ДФЕС] само ако, когато възлага извършването на услугата на въпросното предприятие, отговорният орган е спазил или се задължава да спазва приложимите правила на Съюза в областта на обществените поръчки. Това включва всички изисквания за прозрачност, равно третиране и недискриминация, пряко произтичащи от Договора или където е приложимо — от

вторичното право на Съюза. Помощта, която не отговаря на тези правила и изисквания, се смята, че засяга развитието на търговията до такава степен, че противоречи на интересите на Съюза по смисъла на член 106, параграф 2 от Договора“.

6 В раздел 2.8, озаглавен „Размер на компенсацията“, точка 25 от тази рамка уточнява:

„Според методологията на нетните избегнати разходи, нетните разходи, необходими или които се очаква да бъдат необходими за изпълнението на задълженията за обществена услуга, се изчисляват като разлика между нетните разходи за доставчика, за да извърши услугата със задължение за обществена услуга, и нетните разходи или печалби за същия доставчик, за да извърши услугата без това задължение. Трябва да се следи внимателно за правилната оценка на разходите, които се очаква да избегне доставчикът на услуги и приходите, които се очаква да не получи, при липса на задължение за обществена услуга. При изчисляването на нетните разходи следва да се оценят ползите, доколкото това е възможно, за доставчика на УОИИ, включително нематериалните ползи“.

7 В раздел 2.9, озаглавен „Допълнителни изисквания, които могат да бъдат необходими, за да се гарантира, че развитието на търговията не е засегнато до такава степен, че това да противоречи на интересите на Съюза“ точки 51, 52 и 56 от посочената рамка гласят:

„51. Изискванията, изложени в раздели 2.1—2.8, обикновено са достатъчни, за да се гарантира, че помощта не нарушава конкуренцията по такъв начин, че това да противоречи на интересите на Съюза.

52. Може да се допусне обаче, че при някои изключителни обстоятелства сериозни нарушения на конкуренцията във вътрешния пазар може да останат неотстранени и помощта да засегне търговията до такава степен, че да противоречи на интересите на Съюза.

[…]

56. Друга ситуация, при която може да е необходима по-подробна оценка, може да възникне, когато държава членка възлага на доставчик без конкурентна процедура за подбор задачата да предоставя УОИИ на незапазен пазар, на който вече се предоставят много сходни услуги или на който може да се очаква, че при липса на УОИИ в близко бъдеще ще бъдат предоставяни такива услуги. Тези отрицателни ефекти върху развитието на търговията може да са по-изразени, когато УОИИ се предлага по тарифа, която е по-ниска от разходите на всички действащи или потенциални доставчици, което предизвиква затваряне на пазара. Макар и да зачита напълно правото на държавите членки да определят УОИИ по собствено усмотрение, Комисията може да изиска изменения, например в разпределението на помощта, когато разумно може да се докаже, че би било възможно да се предостави същата УОИИ при равностойни условия за потребителите, с по-слабо нарушение на конкуренцията и на по-ниска цена за държавата“.

8 Точка 60 от Рамката на УОИИ уточнява в раздел 2.10, озаглавен „Прозрачност“:

„За всяка компенсация за УОИИ, попадаща в приложното поле на настоящото съобщение, съответната държава членка трябва да публикува следната информация в интернет или по друг подходящ начин:

а) резултатите от обществената консултация или други подходящи инструменти, посочени в точка [14];

б) съдържанието и продължителността на задълженията за предоставяне на обществена услуга;

в) предприятието и при необходимост — съответната територия;

г) размера на помощта, предоставена на предприятието, на годишна основа“.

Полската правна уредба

9 Директивата за пощенските услуги е транспонирана в Полша с Ustawa Prawo pocztowe (Закон за пощенските услуги) от 23 ноември 2012 г. (Dz. U. от 2012 г., позиция 1529) (наричан по-нататък „Законът за пощенските услуги“). Според член 3, точка 30 от Закона за пощенските услуги в тази държава членка услугите, спадащи към универсалната услуга, включват изпращането на писма и пощенски колети, както и на пратки за незрящи лица, които не се извършват от оператора, определен в рамките на задълженията за универсална услуга.

10 От членове 45 и 46 от този закон се установява, че в рамките на универсалната пощенска услуга транспортирането и доставянето на писма и колети по пощата трябва да бъде осигурено всеки работен ден и не по-малко от пет пъти седмично. Теглото на посочените пощенски пратки не трябва да превишава 2000 грама, докато това на колетите може да достига 10 000 грама.

Обстоятелства, предхождащи спора

11 Poczta Polska (наричано по-нататък „PP“) е полско акционерно дружество, чийто единствен акционер е държавната хазна на Република Полша. По време на фактите по делото дейността му включва главно универсалните пощенски услуги, както и куриерски услуги, услуги, за които тогава то е главният оператор в Полша.

12 Въз основа на член 178, параграф 1 от Закона за пощенските услуги прилагането на реформата на полските пощенски услуги първоначално и за срок от три години, считано от 1 януари 2013 г., е поверено PP, което по този начин е натоварено да поеме задълженията на доставчик на универсалната пощенска услуга на цялата територия на Полша.

13 Тогава полските органи уведомяват Комисията на 10 юни 2014 г. за схема за помощи относно, от една страна, механизъм за разпределяне на нетните разходи за задълженията за универсална услуга, и от друга страна, учредяването на компенсационен фонд, който допълва въвеждането на посочения механизъм.

14 Компенсационният фонд се финансира отчасти от вноските в този фонд, които са длъжни да правят съответните пощенски оператори, както и отчасти от държавния бюджет.

15 По-конкретно предвиденото в член 108, параграф 2 от Закона за пощенските услуги задължение за вноски се отнася до пощенските оператори, доставящи равностойни универсални услуги, чиито реализирани от тези услуги годишни приходи трябва все пак да превишават 1 милион полски злоти (PLN) (около 218 603 eur). Във всеки случай дължимата от всеки от тези оператори сума не може да превишава годишно тавана от 2 % от сумата на приходите от доставянето от него на универсалната услуга.

16 Предвиден първоначално да обхване периода 2013—2026 г., в крайна сметка този механизъм е ограничен с писмо, което компетентните полски органи предават на Комисията на 5 януари 2015 г., до периода включващ годините 2013—2015 г. (наричан по-нататък „национална компенсационна схема“ или „спорната мярка“).

17 Жалбоподателите, които са част от полската група Integer.pl S.A., са длъжни да правят вноски за финансирането на компенсационния фонд.

18 На 26 ноември 2015 г., на основание член 4, параграф 3 от Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета от 13 юли 2015 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 108 от [ДФЕС] (ОВ L 248, 2015 г., стр. 9) Комисията приема спорното решение, в което решава да не повдига възражения срещу националната компенсационна схема с мотива, че става въпрос за съвместима с вътрешния пазар държавна помощ. Според Комисията в съответствие с критериите, посочени в раздели 2.1—2.8 от Рамката на УОИИ спорната мярка не може да засегне търговията в степен, противоречаща на интереса на Съюза. Освен това принципите на функционирането на компенсационния фонд не водели до сериозни нарушения на конкуренцията и поради това не се налагали допълнителни изисквания, за да се гарантира, че развитието на търговията няма да бъде засегнато в несъвместима с интересите на Съюза степен.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

19 На 30 май 2016 г. жалбоподателите подават в секретариата на Общия съд две жалби за отмяна на спорното решение.

20 С решение от 28 октомври 2016 г. председателят на трети състав на Общия съд допуска Република Полша да встъпи в производството в подкрепа на исканията на Комисията.

21 С решение на председателя на трети състав на Общия съд от 14 ноември 2016 г. жалбите на жалбоподателите са съединени за целите на писмената и устната фаза на производството, както и на съдебния акт, с който се слага край на производството.

22 Жалбоподателите излагат седем основания в подкрепа на жалбите си, първите три по същество са нарушения на член 106, параграф 2 ДФЕС, тъй като не били спазени Рамката на УОИИ и член 7 от Директивата за пощенските услуги, четвъртото е нарушение на членове 7 и 8 от тази директива, петото е нарушение на член 102 ДФЕС и член 106, параграф 1 ДФЕС, шестото е нарушение на членове 16 и 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз и седмото — нарушаване на задължението за мотивиране.

23 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля всички основания и поради това и жалбите в тяхната цялост.

Искания на страните

24 Жалбоподателите искат Съдът:

– да отмени обжалваното съдебно решение,

– да отмени спорното решение и

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски за настоящите производства по обжалване, както и тези за първоинстанционното производство.

25 Комисията и полското правителство искат Съдът да отхвърли жалбите и да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

По жалбите

26 Жалбоподателите излагат в подкрепа на жалбите си четири основания, които по същество съвпадат с първите пет основания на жалбите им за отмяна. Тези основания за обжалване са нарушение на член 106, параграф 2 ДФЕС, тъй като не били спазени няколко от изискванията на Рамката на УОИИ (първите три основания), нарушение на принципите на Договора за функционирането на ЕС относно възлагането на обществени поръчки (първо основание), както и нарушение на член 7 от Директивата за пощенските услуги (първо, трето и четвърто основание).

По първото основание

Доводи на страните

27 С първото си основание жалбоподателите твърдят, че има, от една страна, нарушение на член 106, параграф 2 ДФЕС, тъй като Общият съд неправилно приел, че са спазени изискванията на точка 19 от Рамката на УОИИ, и от друга страна, на принципите на недискриминация, на равно третиране и на прозрачност при възлагането на обществените поръчки, както и неправилно тълкуване на член 7, параграф 2 от Директивата за пощенските услуги.

28 Те считат, че дори когато държава членка определя доставчика на универсалната услуга по законодателен ред, без процедура за възлагане на обществена поръчка, процедурите за приемане и за обнародване на закона трябва да се преценяват с оглед на спазването на изискванията за прозрачност, за недискриминация и за равно третиране. В случая националните органи въвели в заблуждение засегнатите оператори, като посочили процент на участие в компенсационния фонд със 100 % по-нисък от установения в крайна сметка процент, като така лишили тези оператори от всякаква печалба и предизвикали загуби. Такъв начин на определяне на доставчика на универсалната услуга нарушавал изискването за прозрачност.

29 В писмената си реплика жалбоподателите уточняват, че първото основание е допустимо, тъй като те изрично са посочили, че Общият съд неправилно заключава, че е достатъчно само да се приеме и да се публикува правният акт, въз основа на който PP предоставя универсалната услуга, за да се приеме, че произтичащите от точка 19 от Рамката на УОИИ изисквания са били спазени.

30 Комисията и полското правителство считат, че първото основание е недопустимо. Това правителство допълва, че при всяко положение това основание е необосновано.

Преценка на Съда

31 Според постоянната съдебна практика от член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС, от член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, както и от член 168, параграф 1, буква г) и от член 169, параграф 2 от неговия процедурен правилник следва, че жалбата трябва да посочва точно пороците на съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя това искане. Жалба, която не отговаря на тези изисквания, не може да бъде предмет на правна преценка, която да позволи на Съда да изпълни задачата, която му е възложена в съответната област, и да упражни своя контрол за законосъобразност (решение от 1 февруари 2018 г., Panalpina World Transport (Holding) и др./Комисия, C-271/16 P, непубликувано, EU:C:2018:59, т. 17 и цитираната съдебна практика).

32 В рамките на първото си основание жалбоподателите по същество само посочват изискванията, които според тях произтичат от точка 19 от Рамката на УОИИ относно спазването на принципите недискриминация, на равно третиране и на прозрачност, без обаче да посочат точно грешката при прилагане на правото, която опорочава обжалваното съдебно решение.

33 В този контекст следва да се отбележи, че обратно на твърдяното от тях в писмената им реплика, установените в предходната точка от настоящото решение пропуски не са отстранени само с твърдението, че Общият съд неправилно заключава, че е достатъчно само да се приеме и да се публикува правният акт, въз основа на който РР предоставя универсалната услуга, за да се приеме, че произтичащите от точка 19 от Рамката на УОИИ изисквания са спазени.

34 Освен това жалбоподателите не дават никакво обяснение относно твърдяното нарушение на член 7, параграф 2 от Директивата за пощенските услуги.

35 Поради това първото основание е недопустимо.

По второто основание

Доводи на страните

36 В рамките на второто си основание жалбоподателите изтъкват по същество, че Общият съд е нарушил член 106, параграф 2 ДФЕС, тъй като неправилно е приел, че изискванията в точки 14 и 60 от Рамката на УОИИ са спазени.

37 С първата част от второто основание те оспорват точки 46—48 и 51 от обжалваното съдебно решение и поддържат, че за да се спазят изискванията по точка 14 от Рамката на УОИИ, не е достатъчно да се организира обществена консултация, а е необходимо също да се докаже, че тя е позволила надлежно да се вземат предвид нуждите във връзка със съответните обществени услуги или че прилагането на друг подходящ инструмент е позволило да се вземат предвид интересите на крайните потребители и на доставчиците.

38 В случая обаче не съществувал никакъв документ или доказателство, свидетелстващ(о) за отговора на полското правителство на възражението направено от жалбоподателите при обществената консултация през септември 2010 г. относно тяхната критика във връзка със ставката на вноската от 1 %, за да се докаже именно неоснователността на това възражение.

39 Макар Общият съд да не е направил точните изводи, причините, посочени в точка 137 от обжалваното съдебно решение, показват до каква степен тази обществена консултация е била илюзорна и не е взела надлежно предвид нуждите на потребителите, нито тези на доставчиците. Всъщност повишаването на ставката на вноската от 1 % на 2 % довело до лишаване на алтернативните оператори, длъжни да участват във финансирането на нетните разходи, от почти всички реализирани приходи, до налагане на доставчика на универсалната услуга на задължението да покрива 95 % от всички нетни разходи, както и до свеждане до минимум на вноската от бюджета и до ефективно възлагане на цялото финансиране на пазара, независимо от смесения характер на компенсационния фонд (участие на операторите и на държавния бюджет).

40 Жалбоподателите оспорват освен това твърдението на Общия съд в точка 48 от обжалваното съдебно решение, че тъй като операторите са могли да се произнесат по ставката на вноската от 1 %, de facto не било необходимо да се подновява консултацията относно изменената ставка на вноската от 2 %. Всъщност било очевидно, че ставката на вноската, по-висока или по-ниска, е важна за изразените в хода на обществената консултация възражения и становища, като се има

предвид именно фактът, че нейната преценка трябва да е свързана с рентабилността на съответната дейност. Становището на Общия съд обаче означавало да се изпразни напълно от полза обществената консултация, след като становищата на консултираните оператори могат да бъдат напълно игнорирани и тази консултация може да доведе до решение, антипод на изразените в хода ѝ становища, както се получило в настоящия случай.

41 С втората част от второто основание относно произтичащите от точка 60 от Рамката на УОИИ изисквания, жалбоподателите твърдят, от една страна, че обратно на твърдението на Общия съд в точка 54 от обжалваното съдебно решение, от тази точка 60 ясно следва, че резултатите от обществената консултация трябва да се публикуват отделно. При всяко положение полското правителство не публикувало такива резултати нито отделно, нито заедно с публикуването на Закона за пощенските услуги.

42 От друга страна, от точки 14—16 от Рамката на УОИИ ясно следвало, че за да изпълни задълженията си, полското правителство трябвало да публикува не само заповедта за възлагане на универсалната услуга на PP, а именно Закона за пощенските услуги, уточнявайки задълженията за обществена услуга и методите за изчисляване на компенсацията, но също и резултатите от обществената консултация.

43 Полското правителство счита, че първата част от второто основание е недопустима, тъй като въпросите относно необходимостта от консултация, относно възможността за дружествата жалбоподатели надлежно да изложат възраженията си и относно съдържанието на мотивите на полските органи, са въпроси от фактическо естество. Комисията и това правителство считат от друга страна, че това второ основание, както и третата част от третото основание трябва да се отхвърлят като неоснователни.

Преценка на Съда

44 Що се отнася до първата част от второто основание — неспазване на точка 14 от Рамката на УОИИ, жалбоподателите изтъкват по същество, че за съобразяване с тази точка 14 не е достатъчно да се организира обществена консултация, а е необходимо също да се докаже, че тя е позволила да се вземат предвид интересите на крайните потребители и на доставчиците. В положение, при което размерът на ставката на компенсацията се е удвоил спрямо разисквания по време на обществената консултация размер, становището на Общия съд, че не било необходимо да се подновява консултацията, означавало да се премахне изцяло ползата от такава консултация.

45 В началото следва да се припомни, както с основание припомня Общият съд в точка 44 от обжалваното съдебно решение, че при упражняване на правото си на преценка по член 106, параграф 2 ДФЕС Комисията може да приема правила за поведение, за да определи критериите, въз основа на които смята да преценява съвместимостта с вътрешния пазар на мерки за помощ, свързани с управлението на УОИИ, които държавите членки предвиждат. Като приема такива правила за поведение, като тези от Рамката на УОИИ, и обявява посредством публикуването им, че ще ги прилага занапред към случаите, за които се отнасят, Комисията се самоограничава в упражняването на това право на преценка и по принцип не би могла да се отклонява от тези правила, тъй като това би означавало да бъде евентуално санкционирана за нарушение на общи принципи на правото, като принципа на равно третиране или принципа на защита на оправданите правни очаквания (вж. по аналогия решения от 8 март 2016 г., Гърция/Комисия, C-431/14 P, EU:C:2016:145, т. 68 и 69 и от 19 юли 2016 г., Kotnik и др., C-526/14, EU:C:2016:570, т. 39 и 40).

46 В това отношение следва да се припомни, че според точка 14 от Рамката на УОИИ „[за прилагането] на принципите, посочени в [тази рамка], държавите членки следва да докажат, че са разгледали надлежно нуждите за обществени услуги чрез обществена консултация или други подходящи инструменти, за да вземат предвид интересите на потребителите и на доставчиците. Това не се прилага, когато е ясно, че една нова консултация няма да донесе значителна добавена стойност към проведеното наскоро допитване“.

47 При това положение следва да се отбележи, че в точка 46 от обжалваното съдебно решение Общият съд с основание посочва, че от текста на тази разпоредба ясно се вижда, че не е задължително организирането на обществена консултация, тъй като тази процедура всъщност представлява само един от другите подходящи инструменти, които държавата членка може да използва, за да отчете нуждите на съответната обществена услуга и за да вземе предвид интересите на ползвателите и на доставчиците на услуги.

48 Освен това в точки 47 и 48 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че доколкото по време на обществената консултация през септември 2010 г. жалбоподателите са могли надлежно да изразят становището си относно условията за функционирането на компенсационния фонд, и по-специално несъгласието си със ставка на вноската, по-ниска от окончателно възприетата, като са заявили, че тя вече е прекалено висока, нова консултация по този въпрос не би допринесла никаква „значителна добавена стойност“ по смисъла на точка 14 от Рамката на УОИИ.

49 Следва да се отбележи, че по този начин Общият съд прилага точка 14 от Рамката на УОИИ, без да допуска грешка при прилагане на правото, като разглежда въпроса дали с оглед на относимите данни от представената му преписка, и по-конкретно с оглед на обществената консултация от септември 2010 г. е било очевидно, че нова консултация по този въпрос не би допринесла никаква „значителна добавена стойност“ по смисъла на точка 14 от Рамката на УОИИ. Освен това жалбоподателите изобщо не твърдят, че в това отношение Общият съд е използвал правен критерий, различен от изискванията в посочената точка 14.

50 При тези обстоятелства е важно да се отбележи, че фактът, че жалбоподателите по същество твърдят, както се установява от точки 39 и 40 от настоящото решение, че увеличаване на ставката на компенсацията със 100 % между ставката, разисквана по време на обществената консултация през септември 2010 г., и окончателно приетата в спорното решение от компетентните полски органи, означава, че нова консултация непременно би имала значителна добавена стойност, означава да се иска от Съда да контролира направена от Общия съд фактическа преценка.

51 Както обаче следва от постоянната съдебна практика, Съдът не е компетентен да контролира такава преценка в производство по жалба, освен ако има изопачаване, каквото в случая не се твърди, че е налице (вж. в този смисъл решение от 28 ноември 2019 г., LS Cable & System/Комисия, C-596/18 P, непубликувано, EU:C:2019:1025, т. 24 и цитираната съдебна практика).

52 Поради това първата част от второто основание следва да се отхвърли.

53 Що се отнася до втората част от второто основание, жалбоподателите упрекват Общия съд за това, че в точка 54 от обжалваното съдебно решение не се е съобразил с произтичащите от точка 60 от Рамката на УОИИ изисквания. Така, от една страна, от тази точка 60 ясно следвало, че обратно на постановеното от Общия съд, резултатите от обществената консултация трябва да се публикуват отделно. От друга страна, Общият съд неправилно приел, че с публикуването на Закона за пощенските услуги полското правителство е изпълнило задължението си за публикуване на резултатите от обществената консултация.

54 Според точка 60, буква а) от Рамката на УОИИ за всяка компенсация за УОИИ, попадаща в приложното поле на Рамката на УОИИ, съответната държава членка трябва да публикува в интернет или по друг подходящ начин, посочен в точка 14 от тази рамка, именно резултатите от обществената консултация.

55 В точка 54 от обжалваното съдебно решение Общият съд в началото отбелязва, че в съображение 158 от спорното решение, Комисията установява, без да допуска фактическа грешка, че Законът за пощенските услуги е публикуван. След това той приема, че от точка 60 от Рамката на УОИИ не произтича задължение за държавата членка да публикува отделно резултатите от обществената консултация. Накрая въз основа на факта, че според констатациите в точки 46—50 от обжалваното съдебно решение Комисията е имала основание да приеме, че предвидените в точка 14 от Рамката на УОИИ изисквания за прозрачност са спазени, той прави извода, че в съответното нейно заключение в съображение 160 от спорното решение няма грешка.

56 В това отношение следва да се отбележи, че от текста на точка 60, буква а) от Рамката на УОИИ следва, че обратно на твърдяното от жалбоподателите, държавите членки не са длъжни да публикуват отделно резултатите от обществената консултация, тъй като тези резултати могат да се намират например в акта, с който държава членка възлага отговорността за управлението на УОИИ на съответното предприятие.

57 Все пак фактът, че Законът за пощенските услуги, за който не се оспорва, че съдържа всички основни елементи, свързани с реда и условията за изчисляване на компенсацията и с нейния размер, е публикуван, не означава непременно, че Република Полша се е съобразила с предвиденото в точка 60, буква а) от Рамката на УОИИ задължение да публикува резултатите от обществената консултация, в случая тази от септември 2010 г.

58 В това отношение полското правителство изтъква, че това задължение наистина е изпълнено, доколкото понятието „резултати от обществената консултация“ по смисъла на посочената точка 60, буква а) фактически съответства на решението за отпускане на специална компенсация според определените ред и условия и поради това публикуването на последните посочени данни, съдържащи се в Закона за пощенските услуги, означава, че тези резултати също са били публикувани.

59 Следва все пак да се отбележи, че с оглед на ясния текст на точка 60, буква а) от Рамката на УОИИ такова тълкуване на задължението за публикуване на резултатите от обществената консултация по смисъла на тази точка не може да се възприеме. В това отношение е важно да се уточни, че когато държава членка реши да изпълни задължението за публикуване на резултатите от обществената консултация чрез публикуване на акта, с който поверява управлението на УОИИ, за да не се изпразни това задължение от полезния си ефект, следва в тази публикация изрично да се посочват достатъчно подробно резултатите от обществената консултация, направена в рамките на процедурата, довела до приемането на посочения акт.

60 От това следва, че твърдението на Общия съд в точка 54, първо изречение от обжалваното съдебно решение, че Комисията е констатирала, без да допусне фактическа грешка, че полският закон за пощенските услуги „е бил публикуван“, не е достатъчно, за да обоснове извода, че полското правителство е изпълнило задължението за публикуване на резултатите от обществената консултация от септември 2010 г. по смисъла на точка 60, буква а) от Рамката на УОИИ.

61 Същото се отнася и за твърдението на Общия съд в точка 54, последно изречение от обжалваното съдебно решение, че фактът, че Комисията е можела основателно да приеме, че са били спазени изискванията за прозрачност, посочени в точка 14 от Рамката на УОИИ, позволява да се заключи, че тя не е допуснала грешка, когато е заявила, че изискването за прозрачност е спазено.

62 Всъщност изискванията, произтичащи от посочената точка 14 относно доказването, че са взети предвид съответните нужди във връзка с обществена услуга посредством обществена консултация или други подходящи инструменти, не може да се приравни на изискването за прозрачност, предвидено в точка 60, буква а) от Рамката на УОИИ, което се отнася конкретно до публикуването на резултатите от обществената консултация. При това положение фактът, че държава членка се е съобразила с изискванията на точка 14 от Рамката на УОИИ, не означава непременно, че тя се е съобразила също и със задължението за прозрачност по смисъла на посочената точка 60, буква а) от тази рамка.

63 От предходните съображения следва, че в точка 54 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал няколко грешки при прилагане на правото при тълкуването на произтичащите от точка 60 от Рамката на УОИИ изисквания.

64 От практиката на Съда обаче следва, че допусната от Общия съд грешка при прилагане на правото не може да доведе до отмяна на обжалваното съдебно решение, ако диспозитивът на това решение изглежда обоснован поради други правни съображения (решение от 21 септември 2017 г., Easy Sanitary Solutions и EUIPO/Group Nivelles, C-361/15 P и C-405/15 P, EU:C:2017:720, т. 73 и цитираната съдебна практика).

65 В случая от съображение 122 от спорното решение се установява, че Комисията е счела, че не е било необходимо Република Полша да доказва, че в съответствие с изискванията на точка 14 от Рамката на УОИИ надлежно е взела предвид нуждите от обществена услуга, като е провела обществена консултация или чрез други подходящи инструменти, тъй като възложените на PP задължения за обществена услуга отговарят на изискванията относно универсалните пощенски услуги, произтичащи от Директивата за пощенските услуги. В посоченото съображение 122 Комисията установява също, че при всяко положение е била организирана обществена консултация във връзка със Закона за пощенските услуги и правилниците за прилагането на този закон. В това отношение използването на израза на английски език „*in any event*“ показва, че последната констатация на Комисията е направена от съображения за изчерпателност.

66 В точка 50 от обжалваното съдебно решение, която не се оспорва от жалбоподателите в жалбите им, Общият съд потвърждава посочената преценка на Комисията в съображение 122 от спорното решение в смисъл, че тъй като полските органи са спазили произтичащите от Директивата за пощенските услуги изисквания, не е било необходимо да спазват и предвидените в точка 14 от Рамката на УОИИ задължения.

67 От това следва, че допуснатите от Общия съд и установени в точка 63 от настоящото решение грешки при тълкуването на произтичащите точка 60 от Рамката на УОИИ изисквания, по-конкретно това относно публикуването на резултатите от обществената консултация, посочено в споменатата точка 14 от тази рамка, по смисъла на точка 60, буква а) не могат да се отразят на извода на Общия съд относно отхвърлянето на жалбите на жалбоподателите.

68 От предходните съображения следва, че втората част от второто основание не може да се уважи и че това основание трябва да се отхвърли изцяло.

По третото основание

Доводи на страните

69 Третото основание, което се разделя на четири части, е от една страна, нарушение на член 106, параграф 2 ДФЕС, тъй като Общият съд неправилно приел, че изискванията на точка 52 от Рамката на УОИИ са били спазени, и от друга страна, нарушение на член 7, параграфи 1 и 3—5 от Директивата за пощенските услуги.

70 Що се отнася до първата част от това основание, жалбоподателите оспорват точки 84—86 от обжалваното съдебно решение и изтъкват по същество, дискриминационния характер на компенсационния фонд и неправилното транспониране на член 7, параграфи 3 и 4 от Директивата за пощенските услуги, направено от полското правителство.

71 Становището на Общия съд било непоследователно, тъй като той приел, че пощенските услуги не са равностойни на универсалните услуги, въпреки че приел, че това е така от гледна точка на потребителите за услугите, попадащи в обхвата на универсалната услуга.

72 Първо, жалбоподателите твърдят, че що се касае до начина на предоставяне на тези услуги, ценообразуването и другите законови изисквания, нямало никакво сближаване между универсалната услуга и услугите, спадащи към универсалната услуга. Тези два вида услуги били коренно различни.

73 По-конкретно, първо, универсалната услуга трябвало да се доставя по един и същ начин и според определено разпределение на пощенските станции, както и въз основа на специфична ставка за транспортиране на пощенските пратки. Доставчиците на услугите, спадащи към универсалната услуга, не били подложени на нито едно от тези ограничения.

74 По-нататък, универсалната услуга трябвало да се осъществява на достъпни цени, утвърдени от националния орган за регулиране на пощенските услуги, докато доставчиците на услугите, спадащи към универсалната услуга, са свободни да определят цените на тези услуги. Комисията обаче използвала еднакъв процент за тези два вида услуги, при положение че счетоводните резултати на PP за доставката на тези видове услуги били много различни. Тези резултати показвали, че изводите на Общия съд относно еднакво третиране на универсалната услуга и на услугите, спадащи към универсалната услуга, поради характерните им особености, за които се твърди, че са сходни, са неправилни.

75 Накрая, универсалната услуга изисквала операторът да гарантира събиране на писмата от пощенските кутии и доставянето на пощенски пратки поне веднъж в рамките на всеки работен ден и не по-рядко от 5 дни в седмицата, с изключение на празничните дни и по начин, който позволява на подателя да получи разписка за препоръчана пратка. Националното законодателство обаче не налагало такова изискване за услугите, спадащи към универсалната услуга, тъй като това изискване можело да произтича от договорните задължения на оператора, без обаче да бъде характерна особеност, определяща тези услуги.

76 Второ, жалбоподателите изтъкват, че твърдението на Общия съд в точка 85 от обжалваното съдебно решение е неточно и противоречи на математическите принципи, тъй като процентът, внасян от PP в компенсационния фонд, в никакъв случай не може да превишава вноската на другите пощенски оператори.

77 Трето, що се отнася до точка 86 от обжалваното съдебно решение, те припомнят, че универсалната услуга се предоставя в общ интерес при почти монополни условия, докато услугите, спадащи към универсалната услуга, представляват либерализиран пазарен сегмент, характеризиращ се със силна конкуренцията.

78 В рамките на втората част от третото основание те твърдят, че Общият съд е нарушил член 7, параграф 5 от Директивата за пощенските услуги поради непропорционалността на компенсационния фонд.

79 Първо, при разглеждането на жалбите Общият съд напълно игнорирал въпроса относно разминаването между средната претеглена цена на капитала (СПЦК), приета за изчисляване на финансирането на нетните разходи (определени на 10,82 %) и нормата на възвръщаемост на еквивалентните услуги, на която се е основала Комисията, за да определи пропорционалността на вноската от 2 % от приходите. Тъй като минималната цена на собствения капитал е определена на 10,82 % за сегмента от пазара на пощенските услуги, би имало очевидно противоречие, ако се приеме, както прави Комисията, след това и Общият съд, че норма на възвръщаемост от 5,5 % за еквивалентните услуги позволява да се възприеме ставка на вноската 2 %, като ставка, която не представлява фактор за отстраняване от пазара на успешно действащите конкуренти, нито фактор, който би ги разубедил да влязат на този пазар.

80 Второ, жалбоподателите считат, че изводите на Общия съд не се подкрепят от доказателствата в случая. От една страна, дори да се предположи, че Комисията не е разполагала с други данни освен тези за нормата на възвръщаемост на РР, направените от нея изводи при всяко положение били неточни.

81 От друга страна, Комисията трябвало да предвиди, че 2013 г. била първата година на либерализиране на пазара на пощенските услуги и поради това засилването на конкуренцията на пазара на услугите, спадащи към универсалната услуга, щяло да бъде съпроводено от понижаване на рентабилността.

82 Освен това жалбоподателите оспорват становището на Общия съд, че релевантна за настоящите дела е само 2013 г., действително единствената година, през която жалбоподателите са достигнали предвидената от Комисията норма на възвръщаемост, тъй като при приемането на спорното решение Комисията не е могла да не знае дали нетните разходи няма да имат значение и за 2015 г.

83 Накрая, създаването на компенсационния фонд налагало също и въвеждането на защитен механизъм срещу прекомерните печалби. Всъщност компенсационният фонд трябвало да взема предвид печалбите, реализирани от определения оператор през следващите години, именно когато доставчикът не е бил определен с конкурс, както и особеното положение на пазара в първоначалния етап на либерализацията.

84 В рамките на третата част от третото основание жалбоподателите твърдят, че Общият съд е нарушил член 7, параграф 5 от Директивата за пощенските услуги, като не е признал липсата на прозрачност на процеса на създаване на компенсационния фонд. В това отношение Общият съд неправилно се позовал на решение от 12 декември 2014 г., Crown Equipment (Suzhou) и Crown Gabelstapler/Съвет (T-643/11, EU:T:2014:1076).

85 Те припомнят, че пред Общия съд са изтъкнали, че окончателната форма на фонда и максималното участие във финансирането (2 % от приходите) не са били предмет на консултативна процедура и заинтересованите лица не са могли да изложат становището си. В случая била релевантна именно съдебната практика, изведена от решение от 1 октомври 2009 г., Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Съвет (C-141/08 P, EU:C:2009:598), тъй като не

могло да се изключи, че правителството би променило становището си, ако заинтересованите лица бяха могли да изразят мнението си относно удвояването на максималната ставка на участието във финансирането.

86 Що се отнася до четвъртата част от третото основание, жалбоподателите изтъкват, че в точки 153—156 от обжалваното съдебно решение Общият съд е нарушил член 7, параграф 3 от Директивата за пощенските услуги поради несъобразяване с условието относно справедливата финансова тежест.

87 Първо, жалбоподателите считат, че обратно на решения от 6 октомври 2010 г., Комисия/Белгия (C-222/08, EU:C:2010:583), и от 6 октомври 2010 г., Base и др. (C-389/08, EU:C:2010:584), националната правна уредба предвижда, че след като нетните разходи генерират загуби, техният размер автоматично формира несправедлива тежест за РР. Тази презумпция означавала, че нито размерът на загубите, нито присъщите на РР характерни особености, като качеството на неговото оборудване, неговото икономическо и финансово положение или пазарен дял, не трябва да се изследват, що се отнася до условието относно несправедливата тежест.

88 С оглед на голямата степен на сходство на правната уредба на Съюза относно финансирането на универсалната услуга на пазара на далекосъобщенията и пазара на пощенските услуги, становището на Съда, изразено в посочените по-горе решения, трябвало да се вземе предвид в случая. В това отношение следваният от националната правна уредба метод за финансиране на нетните разходи за универсалната услуга бил несъвместим с предвидения в Директивата за пощенските услуги модел на финансиране.

89 Становището на жалбоподателите относно начина на изчисляване на несправедливата тежест за определения оператор било потвърдено освен това от доклада на групата на европейските регулатори в областта на пощенските услуги от 2012 г., озаглавен „*Net Cost Calculation and Evaluation of a Reference Scenario*“ (Изчисляване на нетните разходи и оценяване на референтния сценарий), както и от доктрината.

90 След това те твърдят, че е налице нарушение на принципа на еднаквото тълкуване на правото на Съюза, тъй като в Полша националните юрисдикции, сезирани с жалбите срещу решенията на националния регулаторен орган относно пазара на пощенските услуги, не вземат предвид отправените в хода на производството преюдициални запитвания до Съда.

91 Така че националната правна уредба не била достатъчна, тъй като по принцип в рамките на производството за контрол решението по същество нямало да бъде разгледано.

92 В писмените си реплики жалбоподателите обясняват, че в рамките на първата, втората и четвъртата част от третото основание, те са посочили изрично мотивите на обжалваното съдебно решение и са изложили доводи, не за оспорване на фактите, а на направената от Общия съд неправилна правна квалификация на услугите, спадащи към универсалната услуга, и за да докажат, че Общият съд е приложил неправилно правото на Съюза, що се отнася до нарушението на член 7, параграфи 1 и 3—5 от Директивата за пощенските услуги.

93 Комисията счита, че първата, втората и четвъртата част от третото основание са недопустими и че при всяко положение това основание в неговата цялост е необосновано. Колкото до полското правителство то счита, че основанието е изцяло недопустимо и при всяко положение необосновано.

Преценка на Съда

94 В първата част от третото основание жалбоподателите оспорват по същество точки 84—86 от обжалваното съдебно решение и изтъкват дискриминационния характер на компенсационния фонд и направеното от полското правителство неправилно транспониране на член 7, параграфи 3 и 4 от Директивата за пощенските услуги.

95 Следва да се отбележи, първо, че с изложените от жалбоподателите и обобщени в точки 70—77 от настоящото решение доводи в подкрепа на първата част от това основание по същество се цели да се оспори фактическата преценка на Общия съд в точки 84 и 85 от обжалваното съдебно решение относно взаимозаменяемостта на универсалните пощенски услуги и на еквивалентните пощенски услуги, както и относно изводите, които следва да се направят от метода на изчисляване на размера на вноската в тежест на PP.

96 От постоянната практика на Съда обаче следва, че единствено Общият съд е компетентен да установява и преценява относимите факти, както и да преценява доказателствата. Следователно преценката на фактите и на доказателствата освен в случай на тяхното изопачаване не представлява правен въпрос, който като такъв да подлежи на контрол от Съда в производството по обжалване (решение от 13 февруари 2020 г., Гърция/Комисия (Постоянни пасища) (C-252/18 P, EU:C:2020:95, т. 59 и цитираната съдебна практика).

97 В случая следва да се отбележи, че жалбоподателите не твърдят, че е налице изопачаване на фактите или на доказателствата, разгледани от Общия съд.

98 Второ, колкото до твърдението относно точка 86 от обжалваното съдебно решение жалбоподателите не посочват достатъчно ясно грешката при прилагане на правото, която е допуснал Общият съд в обжалваното съдебно решение, което с оглед на цитираната в точка 31 от настоящото решение съдебна практика не позволява на Съда да упражни своя контрол за законосъобразност на направената от Общия съд преценка.

99 От това следва, че първата част от третото основание е изцяло недопустима и следва да се отхвърли.

100 Втората част от третото основание е твърдяно нарушение на член 7, параграф 5 от Директивата за пощенските услуги поради непропорционалността на компенсационния фонд. Също както част от доводите относно първата част от това основание, с доводите в подкрепа на тази втора част по същество се цели да се оспори фактическа преценка на Общия съд относно направения от него преглед на пропорционалността на компенсационния фонд с оглед на представените му доказателства, без да се твърди, че е налице някакво изопачаване в това отношение.

101 Поради това втората част от третото основание също е недопустима и при това положение следва да се отхвърли.

102 С третата част от третото основание жалбоподателите изтъкват по същество, че като не е признал липсата на прозрачност на процеса на създаване на компенсационния фонд, Общият съд е нарушил член 7, параграф 5 от Директивата за пощенските услуги.

103 В това отношение следва да се припомни, че както следва от точки 45—52 от настоящото решение относно прегледа на първата част от второто основание Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е заключил в точки 47 и 48 от обжалваното съдебно решение, че жалбоподателите са могли надлежно да изложат становището си и че нова консултация по този въпрос не би допринесла никаква „значителна добавена стойност“ по смисъла на точка 14 от Рамката на УОИИ спрямо обществената консултация от септември 2010 г.

104 При тези обстоятелства и без да е необходимо Съдът да се произнася по допустимостта на третата част от третото основание, следва да се приеме, че доколкото в рамките на тази част жалбоподателите не твърдят, нито доказват, че задължението за зачитане на принципа на прозрачност, предвидено в член 7, параграф 5 от Директивата за пощенските услуги, е налагало в случая консултация със заинтересованите страни, по-широка от произтичащата от точка 14 от Рамката на УОИИ, изложените в точки 45—51 от настоящото решение мотиви са достатъчни, за да се установи, че посочената част е необоснована.

105 Четвъртата част от третото основание е допуснато от Общия съд в точки 153—156 от обжалваното съдебно решение нарушение на член 7, параграф 3 от Директивата за пощенските услуги поради неспазване на условието относно несправедливата финансова тежест.

106 Следва да се отбележи, както отбелязват и Комисията, и полското правителство, че макар жалбоподателите да възпроизвеждат и посочват оспорваните точки от обжалваното съдебно решение, тази четвърта част следва да се отхвърли като недопустима.

107 Всъщност, що се отнася до частта от изложените от жалбоподателите доводи в тази четвърта част, обобщени в точки 87—89 и 91 от настоящото решение, следва да се отбележи, че с тези доводи по същество, те само оспорват съдържанието на спорното решение, както и това на Закона за пощенските услуги, без в нито един момент да посочват подробно направената от Общия съд преценка и да обясняват в какво се състои допуснатата от него грешка при прилагане на правото.

108 Съдът обаче вече е постановил, че доводите на жалба, с които в резултат на жалба за отмяна на решение се критикува не постановеното от Общия съд решение, а решението, чиято отмяна е била поискана от Общия съд, са явно недопустими (определение от 27 септември 2012 г., Brighton Collectibles/СХВП и Felmar, C-624/11 P, непубликувано, EU:C:2012:598, т. 35).

109 Колкото до довода относно нарушаването на принципа за еднакво тълкуване на разпоредбите от правото на Съюза, обобщен в точка 90 от настоящото решение, достатъчно е да се отбележи, че жалбоподателите не посочват точно грешка при прилагане на правото, която опорочава обжалваното съдебно решение.

110 Важно е при всяко положение да се подчертае, че четвъртата част от третото основание също е необоснована.

111 Жалбоподателите оспорват по същество използвания от полските органи и потвърден от Комисията метод, според който, щом нетните разходи за доставката на универсалните услуги генерират загуби за доставчика на тези услуги, размерът на тези загуби представлява несправедлива финансова тежест за този доставчик по смисъла на член 7, параграф 3 от Директивата за пощенските услуги. Жалбоподателите считат по-конкретно че разглеждането на условието относно „несправедливата финансова тежест“ трябва да отговаря на това, което изисква Съдът по-конкретно в решения от 6 октомври 2010 г., Комисия/Белгия (C-222/08, EU:C:2010:583, т. 49 и 50), и от 6 октомври 2010 г., Base и др. (C-389/08, EU:C:2010:584, т. 42 и 43), относно сходната област на универсалната услуга за електронните съобщения, което предполага да се анализира конкретното положение на съответното предприятие въз основа на съвкупност от данни, по-конкретно като качеството на неговото оборудване, икономическото и финансовото му положение или неговия пазарен дял.

112 В това отношение следва, първо, да се припомни, че в точка 153 от обжалваното съдебно решение Общият съд по същество приема, че в съответствие с член 7, параграф 3 от Директивата за пощенските услуги Законът за пощенските услуги изисква от компетентния национален орган да определи дали задълженията за универсалната услуга представляват несправедлива финансова тежест за определения доставчик. Според Общия съд в случая това е

така, тъй като от съображение 16 от спорното решение следва, че полският пощенски регулатор трябва да направи тази преценка според Закона за пощенските услуги, с който е приложена Директивата за пощенските услуги.

113 Това твърдение на Общия съд относно задължението на този пощенски регулатор да провери дали задълженията за универсална услуга представляват несправедлива финансова тежест за определения доставчик по смисъла на член 7, параграф 3 от Директивата за пощенските услуги не е оспорено от жалбоподателите.

114 Второ, в точка 156 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че спорната мярка не създава никакво право на автоматична компенсация за нетните разходи за задълженията за универсалната услуга на PP, доколкото, както се установява от съображения 16, 84—87 и 144 от спорното решение, това право възниква само ако доставките на универсалната услуга водят до счетоводни загуби. В точка 156 Общият съд добавя, че това право на компенсация съответства на по-малката от сумите, свързани или със счетоводните загуби, произтичащи от предоставянето на универсална услуга, или с нетните разходи за задълженията за универсална услуга, което предполага, както отбелязва Комисията в съображение 144 от спорното решение, че спорната мярка е по-ограничителна от Рамката на УОИИ, която евентуално би могла да допусне пълна компенсация на нетните разходи за задълженията за универсална услуга.

115 Дори да се предположи обаче, че съдебната практика изведена от решения от 6 октомври 2010 г., Комисия/Белгия (C-222/08, EU:C:2010:583), и от 6 октомври 2010 г., Base и др. (C-389/08, EU:C:2010:584), е приложима при тълкуването на Директивата за пощенските услуги, следва, от една страна, да се отбележи, че констатацията в точка 156 от обжалваното съдебно решение, че правото на компенсация възниква само ако от предоставянето на универсални услуги има счетоводни загуби за предприятието, на което е възложено да предоставя тези услуги, позволява да се приеме, че използваният от Съда критерий в рамките на тази съдебна практика, а именно разглежданата тежест да представлява за въпросното предприятие „прекомерна тежест с оглед възможностите му да я понесе“, е бил спазен.

116 От друга страна, следва да се отбележи, че от точка 25 от Рамката на УОИИ, към която препраща съображение 144 от спорното решение, посочено от Общия съд в точка 156 от обжалваното съдебно решение, следва, че размерът на компенсацията може да се изчисли също чрез методологията на „нетните избегнати разходи“, като нетните разходи, необходими или които се очаква да бъдат необходими за изпълнението на задълженията за обществена услуга, се изчисляват като разлика между нетните разходи за доставчика, за да извърши услугата със задължение за обществена услуга, и нетните разходи или печалби за същия доставчик, за да извърши услугата без това задължение. Така, като се вземе предвид тази точка 25, такава методология за изчисляване по принцип би могла да доведе до компенсация за разходите за задълженията за универсална услуга, дори при липсата на финансови загуби за доставчика на задълженията за обществена услуга.

117 Както с основание отбелязва Общият съд в посочената точка 156 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателите не са оспорили, че тази методология за изчисляване на правото на компенсация е по-малко ограничителна от приложената от Република Полша в Закона за пощенските услуги и разгледана от Комисията в спорното решение.

118 В това отношение следва да се добави, че Рамката на Общността за държавна помощ под формата на компенсации за обществени услуги (ОВ C 297, 2005 г., стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 216), приложима към момента на релевантните факти в рамките на делата, приключили с посочените от жалбоподателите решения от 6 октомври 2010 г., Комисия/Белгия (C-222/08, EU:C:2010:583), и от 6 октомври 2010 г., Base и др. (C-389/08, EU:C:2010:584), не предвижда такава методология относно „нетните избегнати разходи“, което

потвърждава, че при всяко положение тази съдебна практика не е решаваща за изследването на обосноваността на преценката на Общия съд в рамките на жалбите, предмет на настоящото производство.

119 От изложеното по-горе следва, че четвъртата част от третото основание е недопустима и при всяко положение необоснована и следователно трябва да се отхвърли.

120 Поради това, тъй като нито една от частите от третото основание не беше уважена, третото основание трябва да се отхвърли в неговата цялост.

По четвъртото основание

Доводи на страните

121 С четвъртото си основание, което се отнася до точка 167 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателите изтъкват, че Общият съд е нарушил член 7, параграф 1 от Директивата за пощенските услуги, тъй като е приел финансирането на стойността на универсалната услуга посредством известен брой изключителни и специални права на PP.

122 Те подчертават, че изключителните и специалните права, различни от посочените в член 8 от Директивата за пощенските услуги, от които PP продължава да се ползва, са изрично посочени в спорното решение в съображения 52—56 от него и че по тяхното съществуване не се спори. Следователно не било необходимо, за да се констатира наличието на тези услуги, да се излагат доводи, годни да докажат, че те не спадат към категорията на правата, посочени в член 8. За тази цел било достатъчно да се анализира посоченият член, което Общият съд пропуснал да направи. Те добавят, че някои от тези изключителни и специални права нямат никаква функционална връзка с универсалната услуга.

123 В писмените си реплики те твърдят, че са доказали, че обратно на заявеното от Общия съд, от подадените от тях оплаквания до Комисията се установявало, че предоставените на PP изключителни права не били допустими от гледна точка на секторната правна уредба относно универсалната услуга. Освен това в приложение на релевантната съдебна практика Общият съд приел, че е обосновано да се изследват именно правилата за секторното финансиране на универсалната услуга. Във връзка с това те припомнят, че въпросът за изключителните права е функционално свързан с отпуснатата на PP спорна помощ.

124 Комисията и полското правителство считат че четвъртото основание е недопустимо и при всяко положение необосновано.

Преценка на Съда

125 В точка 167 от обжалваното съдебно решение Общият съд констатира, че жалбоподателите не излагат никакъв довод, с който да може да се установи, че предоставените на PP права, както са уточнени в съображения 51—56 от спорното решение, не попадат в приложното поле на изрично предвиденото в член 8 от Директивата за пощенските услуги изключение и следователно да се установи и грешката, която представлява твърдяното несъобразяване с тази директива.

126 В това отношение в рамките на четвъртото си основание жалбоподателите изтъкват по същество, че предоставените на РР изключителни и специални права са споменати в спорното решение и че тяхното съществуване не било предмет на спор, което предполагало, че не било необходимо да се излагат доводи, с които да може да се установи, че те не попадат в категорията на правата, посочени в споменатия член 8 от Директивата за пощенските услуги.

127 От една страна, следва да се отбележи, че по този начин жалбоподателите, без да се позовават на някакво изопачаване на доводите им пред Общия съд, не твърдят че е налице нарушение на общите принципи на правото, нито на приложимите процесуални норми относно тежестта на доказване и събирането на доказателствата.

128 От друга страна, не може да се приеме доводът, че предоставените на РР права са изключителни и специални, за които се отнася предвидената в член 7, параграф 1 от Директивата за пощенските услуги забрана, и при това положение те не попадат в приложното поле на изключението по член 8 от тази директива.

129 Всъщност според член 7, параграф 1, първо изречение от Директивата за пощенските услуги държавите членки не предоставят и не запазват в сила изключителни или специални права за установяването и предоставянето на пощенски услуги. В това отношение член 8 от тази директива представлява изключение от разпоредбите на член 7 от посочената директива, тъй като предвижда, че те не накърняват правото на държавите членки да организират, в съответствие с тяхното национално законодателство, поставянето на пощенски кутии на обществени места, издаването на пощенски марки, както и услугата за препоръчани пратки, използвана по време на съдебни и административни производства.

130 Така от връзката между разпоредбите на член 7, параграф 1 и на член 8 от Директивата за пощенските услуги се установява, че съществуването на изключителни или специални права, попадащи по принцип в приложното поле на забраната, посочена в член 7, параграф 1, не означава непременно, че такива права не могат да принадлежат към различните категории услуги, посочени в член 8 от тази директива, и които не са засегнати от тази забрана.

131 Поради това следва да се приеме, че четвъртото основание трябва да се отхвърли.

132 От всички изложени по-горе съображения следва, че тъй като нито едно от основанията на жалбите не е уважено, те трябва да се отхвърлят.

По съдебните разноски

133 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски.

134 Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

135 Тъй като Inpost Paczkomaty и Inpost PH са загубили делото и Комисията и полското правителство са поискали те да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски, следва да бъдат осъдени да заплатят свързаните с настоящото производство по обжалване съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (десети състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Inpost Paczkomaty sp. z o.o. и Inpost S.A. да заплатят съдебните разноски.

Подписи: